

A 70 éves
Oláh Imréné Domonkos Ilona
köszöntése

Az 1990-es évek derekán nyugdíjba vonult Oláh Imrénét 70. születésnapja alkalmából 2006 decemberében volt tanártársai, a gimnázium jelenlegi pedagógusai és vezetősége nevében Kustján Ilona igazgatóhelyettes köszöntötte:

Van egy bölcs mondás: nem a gyökér kapaszkodik a fába, hanem a fának kell kapaszkodnia a gyökerekbe, mert azok éltetik, tartják szilárdan, hogy a szelek viharát kiállja. Így van ezzel az ember is: kellenek a kapaszkodók, a példák, a gyökerek, hogy elinduljon az életúton. Akik diákjai, tanártársai voltak Oláh Imréné Domonkos Ilonának, Ica néninek, a gimnázium nyugdíjas matematika–fizika szakos tanárának, azok tudják, hogy ő az az ember, aki hűséggel, szeretettel, alázattal védi, őrzi családi – pedagógusi gyökereit.

A 70. születésnapját ünneplő tanárnő mindig is büszkén vallotta, hogy dédapáig visszamenőleg mindegyik elődje pedagógus és kántor volt, s hogy az általa választott pedagógusi pályának a szeretete szinte beleivódott zsigereibe.

A Nagymenyeren töltött gyermekkorát maga mögött hagyva 1954-ben érettségizett Dunaszerdahelyen, majd a Pedagógiai Főiskola következett, ahol 1958-ban fejezte be tanulmányait: matematika–fizika szakos tanár lett. Mivel a szeretett édesapa a komáromi bencés gimnázium diákjaként érettségizett 1927-ben, s élete végéig nagy tisztelője volt e nagy múltú intézménynek, egyetlen gyermeke, lánya számára sem volt kétséges, hol kezdje majd pedagógusi munkáját. Így lett 1958-ban a komáromi magyar gimnázium tanára, amely első és utolsó munkahelyévé vált.

Akiket tanított, akik a kollégái voltunk, kiegyensúlyozott, a szakmáját hivatásként megélő, a szeretet alázatával tanító pedagógust ismerhettük meg személyében. Pedagógusi munkáját talán Gárdonyi A lámpás c. művének szép gondolata tudja leginkább jellemezni: „A tanító olyan lámpás, amely minél inkább világít másoknak, annál inkább fogyasztja önmagát.”

És a lámpás világít azóta, hogy a pedagógus-személyiséggé lett Oláh Imréné tanítani kezdett a piros téglás épületben. Mindannyiunkban élnek világosabb, halványabb emlékképek a bennünket tanítókról: ha nem lettem volna tanártársa, bennem az ízes magyar szavakat beszélő, megejtő türelemmel és szeretettel magyarázó tanár emléke is élne, aki a fizika rejtelmait magyarázta tanítványainak úgy, hogy azok lekössék azt is, akinek a fizika nem a legkedvesebb tantárgyai közé tartozott.

Bennem felidéződnek a Csehszlovákiai Magyar Tanítók Központi Énekkarának hatvanas évekbeli fellépései is az akkori Szakszervezetek Házában: diákként ott hallottam először énekelni Berzsenyi Magyarokhoz c. ódáját, vagy Kodály kórusműveit, s milyen jóleső érzés volt Oláh tanárnőt is ott látni az

éneklő magyar pedagógusok közt! A lámpás tovább világított: a gimnázium diákjaiból kórust alapított, melynek tagjai aztán az 1965-ös árvíz pusztította magyar falvakban tolmácsolhatták az általa betanított kórusműveket.

Világéletében hűséges volt: az immár ötvenéves házasságában férjéhez, gyermekkori indíttatásához, hitéhez és persze a gimnáziumhoz. Egy mondatban mindez megállapítható. Ha nem lennénk Közép-Európa e táján élők, azt mondhatnánk, mindez természetes. Neki bizonyára az volt és marad máig is, mert így élt és él.

Majd negyven éve ismerem, s ha meg akarnám fejteni titkát, miért fordulnak hozzá oly magától értetődően volt tanítványai, barátai, ismerősei nemcsak életük boldogabb szakaszában, hanem a bajban is, azt hiszem, egyszerű választ találnék: akit a szeretet éltet, azt a másik is megérzi, mert szeretetre mindannyiunknak szüksége van.

Hetvenedik születésnapján a komáromi magyar gimnáziumban is árad felé a szeretet.

Batta György szavaival köszöntjük:

„Ahol szeretet van,
remény és jövő van;
hit ez a dal is, ez a hű,
ez az érted is szóló mű,
mely majd ott áll
a sírodnál,
megmondja, ki voltál,
porod is neki szolgál.”

Kustján Ilona
igazgatóhelyettes

